

KINH 1345. KIẾN-ĐA¹

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Cấp cô độc, rừng cây Kỳ-đà, nước Xá-vệ. Bấy giờ, có Tôn giả Tỳ-kheo Kiến-đa², ở Câu-tát-la du hành trong nhân gian, nghỉ lại trong một khu rừng, trì y phấn tảo. Lúc đó, Phạm thiên vương cùng với bảy trăm vị trời Phạm thiên từ cung điện của họ đến chỗ Tôn giả Tỳ-kheo Kiến-đa, cung kính lễ bái. Lúc ấy có Thiên thần ở trong rừng ấy nói kệ:

*Thấy kia các căn lặng,
Cảm đến, thiện cúng dường;
Đạt ba mình đầy đủ,
Được pháp không lay động.
Độ tất cả phương tiện,
Y phấn tảo, ít việc.
Bảy trăm vị Phạm thiên,
Nương cung điện đến đây.
Thấy sanh tử hữu biên,
Lễ vị vượt bờ hữu.*

Sau khi Thiên thần kia nói kệ tán thán Tỳ-kheo Kiến-đa xong, liền biến mất.

M

KINH 1346. HAM NGŨ

Tôi nghe như vậy:

Một thời, Đức Phật ở trong vườn Cấp cô độc, rừng cây Kỳ-đà, nước Xá-vệ. Bấy giờ, có Tỳ-kheo ở Câu-tát-la du hành trong nhân gian, nghỉ lại trong một khu rừng. Lúc này, thân thể Tỳ-kheo ấy mỗi một, ban đêm đến ngủ say. Lúc đó, có Thiên thần ở trong rừng này đến nhắc nhở, liền nói kệ:

-
1. Không có Pāli tương đương.
 2. Kiến-đa 見多.

*Hãy tỉnh dậy Tỳ-kheo!
Vì sao lại ngủ mê?
Ngủ nghỉ có nghĩa gì?
Tu thiền chớ ngủ nghỉ.*

Lúc ấy, Tỳ-kheo kia nói kệ đáp:

*Không khứng, nên làm sao?
Lười biếng ít phương tiện;
Duyên hết, thân thể suy,
Nên đem đến ngủ mê.*

Lúc ấy, Thiên thần kia lại nói kệ:

*Ông cần nên giữ gìn,
Vật có tiếng, kêu lớn;
Ông đã được tu nhàn,
Chớ để cho thoái thất.*

Lúc ấy, Tỳ-kheo kia nói kệ đáp:

*Tôi sẽ theo lời ông,
Tinh cần tu phương tiện;
Không vì mê ngủ kia,
Luôn bao phủ tâm mình.*

Sau khi Thiên thần kia cảnh tỉnh Tỳ-kheo này như vậy như vậy, thì Tỳ-kheo ấy chuyên tinh phương tiện, đoạn các phiền não, đắc A-la-hán.

Lúc ấy, Thiên thần lại nói kệ:

*Ông hãy tự thức tỉnh,
Chuyên tinh cần phương tiện;
Không bị bọn quân ma,
Bắt ông phải ngủ nghỉ.*

Lúc ấy, Tỳ-kheo kia nói kệ đáp:

*Từ nay đến bảy đêm,
Thường ngồi chánh tư duy;
Thân này sanh hỷ lạc,
Không điều gì thiếu sót.*

*Đầu đêm quán túc mệnh,
Giữa đêm thiên nhĩn tịnh;
Cuối đêm trừ vô minh.
Thấy khổ vui chúng sanh.
Hình loại thượng trung hạ,
Biết nhân duyên nghiệp gì,
Mà thọ quả báo này.
Nếu những gì người tạo,
Tự thấy điều đã làm;
Thiện, tự thấy là thiện;
Ác tự thấy là ác.*

Lúc ấy, Thiên thần kia lại nói kệ:

*Tôi biết trước tất cả,
Mười bốn người Tỳ-kheo;
Đều là Tu-đà-hoàn,
Thấy được thiên chánh thọ.
Đi đến trong rừng này,
Sẽ đắc A-la-hán.
Thấy ông chỉ giải đãi,
Nằm giữa ham ngủ nghỉ.
Chớ sống như phạm phu,
Nên phương tiện giác ngộ.*

Bấy giờ, Tỳ-kheo lại nói kệ:

*Lành thay, này Thiên thần!
Dùng nghĩa an ủi tôi;
Chí thành đến khai ngộ,
Khiến tôi hết các lậu.*

Lúc ấy, Thiên thần kia lại nói kệ:

*Tỳ-kheo nên như vậy,
Tin, xuất gia, không nhà;
Ôm ngu mà xuất gia,
Chóng được kiến thanh tịnh.
Nay tôi hộ trì ông,
Trọn cả một đời này;*

*Khi nào ông ốm đau,
Tôi sẽ cúng thuốc hay.*

Sau khi Thiên thần kia nói kệ xong, liền biến mất.

M